

Arrest

nr. 223 827 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 november 2015, verklaart er zich op 17 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 27 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 december 2017 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger een soennitische moslim en is uw etnische afkomst Tadzjiek. U werd geboren in het dorp Karezai, in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa. U woonde daar met uw ouders en een jongere broer en een jongere zus. U ging naar school van toen u zeven jaar oud was tot uw elfde.

Omstreeks het jaar 2003 is uw oudere broer door de taliban uit jullie huis meegenomen. Enkele dagen later wisten mensen jullie te vertellen dat zijn dode lichaam zich in een naburig dorp bevond. Uw broer had geweigerd zich aan te sluiten bij de taliban en werd om die reden door hen vermoord.

Sinds omstreeks juni 2015, twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, werd uw vader verschillende keren benaderd door de taliban, in zijn winkel, in de moskee of op de bazar. Wanneer de taliban naar de winkel kwamen, kon u zien hoe ze uw vader apart riepen om met hem te praten, maar u had geen idee waarover die gesprekken gingen. De avond voor uw vertrek waren de taliban naar uw huis gekomen en hadden ze opnieuw een gesprek met uw vader. Pas de volgende ochtend vernam u van uw vader dat ze eigenlijk telkens aan uw vader hadden meegedeeld dat u met hen moest gaan vechten en dat de taliban de avond ervoor was gekomen met de bedoeling u mee te nemen. Uw vader, die hen had gezegd dat u niet thuis was, vreesde nu dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw broer. Daarom besloot uw vader dat het beter was dat u het huis zou verlaten.

Op 20 augustus 1994, ofwel 11 augustus 2015, zei uw vader dat u tot Numroz zou gaan. Eenmaal in Numroz werd het duidelijk dat u Afghanistan zou verlaten om naar België te komen. Na een wachttijd van acht dagen, reisde u via Pakistan naar Iran, vervolgens naar Turkije, naar Griekenland en naar andere Europese landen om uiteindelijk in België aan te komen. Op 17 november 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielautoriteiten.

Na uw vertrek uit Afghanistan, toen u al in België was, is uw vader overleden als gevolg van een ziekte. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskera (oftewel uw Afghaanse identiteitsdocument) en foto's van uw vader en uw jongere zus.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Afghanistan vervolging vreesde van de taliban die wilden dat u met hen ging vechten. Omstreeks het jaar 2003 was uw broer ook al door de taliban opgepakt en vervolgens door hen vermoord.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt immers ondergraven door het feit dat de door u gerelateerde vervolgingsfeiten maar moeilijk in overeenstemming zijn te brengen met de beschikbare informatie over rekruteringspraktijken in Afghanistan en door een aantal opvallende merkwaardigheden in het door u beschreven verloop van de gebeurtenissen.

Hoewel uit informatie blijkt dat rekruteringen van jongeren door de taliban in uw land voorkomen (zie toegevoegde informatie in administratief dossier), zijn uw verklaringen over dit onderwerp niet overtuigend. Er dient immers te worden opgemerkt dat de manier waarop de taliban volgens uw beschrijving tewerk gingen om u te rekruteren zeer onwaarschijnlijk overkomt. De taliban benaderden uw vader veelvuldig en probeerden hem telkens te overtuigen om u met hen te laten vechten. Uit de genoemde informatie blijkt echter dat – hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben – er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In uw geval blijkt de poging tot rekrutering echter volledig buiten de bovengenoemde gebruikelijke tribale en sociale netwerken te hebben plaatsgevonden. Hiernaast wordt gedwongen rekrutering door de taliban door verschillende bronnen als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Uw verwijzing naar het feit dat de manier waarop de rekrutering door de taliban bij u verliep nu eenmaal overeenkomt met “hun benadering” en dat dit bij anderen op dezelfde manier verliep (CGVS Gehoorverslag, p. 9), kan in het licht van deze informatie dus al evenmin overtuigen. Tot slot wordt in de voornoemde toegevoegde informatie nog vermeld dat de weinige gevallen van gedwongen rekrutering hoofdzakelijk blijken voor te komen in gebieden die onder een sterke talibaninvloed staan of onder taliban-controle. Welnu, dit laatste blijkt niet het geval te zijn voor het district waaruit uw afkomstig bent, namelijk Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa (zie administratieve dossier: “COI-focus: Afghanistan: Security situation in Kapisa province”). Kortom, uw beschrijving van de rekrutering door de taliban wijkt af van de informatie over de gangbare praktijken en de gekende context hierrond, waardoor van meet af aan twijfels ontstaan over de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.

Bovendien moet gewezen worden op een aantal andere vreemde zaken in het verloop van de gebeurtenissen zoals u ze voorstelt. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de taliban zich uitsluitend tot uw vader zouden hebben gericht met de boodschap dat u zich bij hen zou moeten aansluiten en dat zij ú daarentegen al die tijd met rust zouden hebben gelaten. In de periode van de bedreigingen was u immers al eenentwintig jaar, met andere woorden een volwassen man. Men kan dan ook logischerwijze verwachten dat, indien de taliban werkelijk als ultieme doel hadden om u te rekruteren, zij gedurende de twee maanden van hun herhaalde rekruteringspogingen ook het woord tot u zouden hebben gericht. Dat u verklaarde hier ook zelf geen verklaring voor te hebben en hierover zelf verbaasd te zijn (CGVS Gehoorverslag, p. 9), doet geen afbreuk aan het feit dat deze gang van zaken maar weinig overtuigend is. Op dezelfde manier is het ook maar weinig overtuigend dat, rekening houdend met het gevaar waarin u zich volgens uw vader bevond, uw vader naliet om u in te lichten over de aanmaningen van de taliban aan uw adres. Immers, mocht uw vader er werkelijk van overtuigd zijn geweest dat de taliban u onder dwang wilden rekruteren en dat u hetzelfde lot als uw broer stond te wachten indien u dit zou weigeren, kan men er toch logischerwijs van uitgaan dat hij u ook zou waarschuwen voor het lot dat u mogelijk boven het hoofd hing van zodra hij lucht kreeg van de intenties van de taliban. Uw vader lichtte u echter pas in over de ware toedracht van de contacten met de taliban op de dag dat u uw dorp verliet en twee maanden nadat de taliban hem voor het eerst hadden benaderd (CGVS Gehoorverslag, p. 6). Deze weinig overtuigende gang van zaken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban u met dwang probeerden te rekruteren in uw dorp.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat voor zover u aanhaalt dat u een verhoogd risico zou lopen als gevolg van uw broers dood omstreeks 2003, men van u op zijn minst moet verwachten dat u concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u om die reden persoonlijk wordt of zal worden geïdendeerd, alvorens te kunnen concluderen dat er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde om die reden. Dat is in casu niet het geval, aangezien u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïdendeerd. U gaf wel aan dat hij, net als veel anderen toen, gedood werd omdat ook hij weigerde met de taliban mee te werken. Echter slaagde u er niet in meer informatie betreffende zijn dood, de context of de redenen waarom de taliban hem wilde rekruteren te geven. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u of uw familie na zijn dood nog problemen kenden (CGVS Gehoorverslag p.6-8). Op basis van dergelijke vage verklaringen kan dan ook geen link gezien worden tussen de dood van uw broer die reeds in 2003 zou zijn gedood in een toch andere Afghaanse context en de door u verklaarde problemen. Met andere woorden, u heeft al evenmin aannemelijk gemaakt dat dat u een gegronde vrees van vervolging dient te koesteren als het gevolg van de dood van uw broer ongeveer twaalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet men concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskera kan slechts uw identiteit en uw herkomst ondersteunen, maar die stonden hier niet ter discussie. De foto's van uw vader en uw zus kunnen al evenmin een ander licht werpen op bovenstaande conclusie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kapisa province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab, Nejrab en Alasay en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De noordelijke districten vormen dan ook vaak een toevluchtsoord voor de burgers die het geweld in Tagab, Nejrab en Alasay ontvluchten. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en “*de zorgvuldigheidsnorm*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie persartikels (stukken 3 en 5-6) en een kaartje (stuk 4).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed forces*” van september 2016 (bijlage 1) en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (bijlage 2).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 mei 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, nadat zijn broer in 2003 reeds werd vermoord omdat hij weigerde zich bij de taliban aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door hem voorgestelde gang van zaken betreffende zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet te rijmen valt met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban zich enkel tot zijn vader zouden richten, hoewel verzoeker zelf reeds een volwassen man was; (iii) het evenmin aannemelijk is dat zijn vader hem niet meteen inlichtte over de bedreigingen vanwege de taliban, temeer gelet op de beweerde dood van verzoekers broer omwille van diens weigering om zich bij de taliban aan te sluiten; (iv) er geen elementen zijn waaruit blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van het overlijden van zijn broer in 2003; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgestelde gang van zaken betreffende zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet te rijmen valt met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier): *“Hoewel uit informatie blijkt dat rekruteringen van jongeren door de taliban in uw land voorkomen (zie toegevoegde informatie in administratief dossier), zijn uw verklaringen over dit onderwerp niet overtuigend. Er dient immers te worden opgemerkt dat de manier waarop de taliban volgens uw beschrijving tewerk gingen om u te rekruteren zeer onwaarschijnlijk overkomt. De taliban benaderden uw vader veelvuldig en probeerden hem telkens te overtuigen om u met hen te laten vechten. Uit de genoemde informatie blijkt echter dat – hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben – er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In uw geval blijkt de poging tot rekrutering echter volledig buiten de bovengenoemde gebruikelijke tribale en sociale netwerken te hebben plaatsgevonden. Hiernaast wordt gedwongen rekrutering door de taliban door verschillende bronnen als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Uw verwijzing naar het feit dat de manier waarop de rekrutering door de taliban bij u verliep nu eenmaal overeenkomt met “hun benadering” en dat dit bij anderen op dezelfde manier verliep (CGVS Gehoorverslag, p. 9), kan in het licht van deze informatie dus al evenmin overtuigen. Tot slot wordt in de voornoemde toegevoegde informatie nog vermeld dat de weinige gevallen van gedwongen rekrutering hoofdzakelijk blijken voor te komen in gebieden die onder een sterke talibaninvloed staan of onder taliban-controle. Welnu, dit laatste blijkt niet het geval te zijn voor het district waaruit uw afkomstig bent, namelijk Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa (zie administratieve dossier: “COI-focus: Afghanistan: Security situation in Kapisa province”). Kortom, uw beschrijving van de rekrutering door de taliban wijkt af van de informatie over de gangbare praktijken en de gekende context hierrond, waardoor van meet af aan twijfels ontstaan over de door u gerelateerde vervolgingsfeiten.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban wel degelijk voorkomt in Afghanistan. Hij wijst erop dat zijn district Hisa-i-Duwumi Kohistan is gelegen naast het door de taliban gecontroleerde district Nijrab, hetgeen het volgens hem aannemelijk maakt dat de taliban in zijn district de bewoners probeert in te lijven teneinde er ook de controle te verwerven. Verzoeker merkt tevens op dat volgens UNHCR Afghaanse burgers (en hun familieleden) die weigeren om te worden gerekruteerd, het risico lopen om te worden gedood. Verzoeker meent dat het gegeven dat zijn vader door de taliban werd aangesproken, aantoonde dat *in casu* wel degelijk een beroep werd gedaan op familie en clanloyauteit.

De Raad stelt vast dat de beschikbare objectieve informatie in verband met de rekruteringswijzen van de taliban (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en nota met opmerkingen, bijlage 1) blijkt dat rekrutering door de taliban veelal geschiedt op basis van familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassastudentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering blijkt slechts in uitzonderlijke gevallen voor te vallen, temeer gelet op het overschot aan vrijwilligers en de terughoudendheid vanwege de taliban om de lokale bevolking te bruuskieren. Bovendien blijkt gedwongen rekrutering door de taliban veelal voor te vallen in gebieden die onder een sterke invloed of onder de controle staan van de taliban, hetgeen niet het geval is voor verzoekers district Hisa-i-Duwumi Kohistan (nota met opmerkingen, bijlage 2 en rechtsplegingsdossier, stuk 8; zie ook *infra*). Zoals de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht aanhaalt, doet de door verzoeker aangevoerde informatie (verzoekschrift, stukken 4 en 5) geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De citaten uit het *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van de Nederlandse overheid en uit het boek *“Decoding the New Taliban”* (verzoekschrift, p. 4) hebben geen betrekking op (gedwongen) rekrutering door de taliban en handelen over de wijze waarop de taliban de controle over een bepaald gebied tracht te verwerven of behouden.

In zoverre hieruit blijkt dat de taliban, indien zij een bepaald gebied onder controle hebben, zullen trachten om ook aangrenzende gebieden onder hun controle te brengen, kan hieruit niet worden afgeleid dat de taliban te dien einde zouden overgaan tot gedwongen rekrutering. Waar er in de door verzoeker aangehaalde informatie wel sprake is van gedwongen rekrutering, dient erop gewezen dat hiervoor ook reeds werd vastgesteld dat gedwongen rekrutering wel degelijk in uitzonderlijke gevallen voorkomt, doch dit blijkt allerminst de algemene regel te zijn. Bovendien bevestigen deze aangehaalde gevallen dat gedwongen rekrutering veelal voorkomt in gebieden die onder een sterke invloed of onder de controle staan van de taliban, hetgeen in verzoekers district geenszins het geval is. Waar verzoeker nog stelt dat *in casu* zijn vader werd aangesproken door de taliban en dat er dan ook wel degelijk beroep werd gedaan op familiale en clanloyauteit, dient vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele keer melding maakte van talibanleden binnen zijn familie of clan. Integendeel, verzoeker verklaarde dat heel zijn familie in het dorp woont en dat niemand in zijn dorp van de taliban houdt (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Bovendien maakte verzoeker geen enkele keer melding van het gebruik van een familiaal of clannetwerk om hem (gedwongen) te rekruteren. Integendeel, wanneer verzoeker werd geconfronteerd met de onlogische gang van zaken met name dat verzoeker zelf niet werd aangesproken, antwoordde hij enkel dat hij zelf niet wist waarom deze gang van zaken werd gebruikt en vermeldde hij niets over een familiaal of clannetwerk (gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar verzoeker nog aanvoert dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het feit dat gedwongen rekrutering zich niet voordoet in Afghanistan – hetgeen blijkens het voorgaande allerminst wordt beweerd in de bestreden beslissing – zonder dat *in concreto* wordt ingegaan op zijn vluchtrelaas, blijkt uit de hierna volgende motieven dat zulks geenszins het geval is.

2.3.2.4. Immers, in de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal verder terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban zich enkel tot verzoekers vader zouden richten, hoewel verzoeker zelf reeds een volwassen man was, en dat het evenmin aannemelijk is dat zijn vader hem niet meteen inlichtte over de bedreigingen vanwege de taliban, temeer gelet op de beweerde dood van verzoekers broer omwille van diens weigering om zich bij de taliban aan te sluiten:

“Bovendien moet gewezen worden op een aantal andere vreemde zaken in het verloop van de gebeurtenissen zoals u ze voorstelt. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de taliban zich uitsluitend tot uw vader zouden hebben gericht met de boodschap dat u zich bij hen zou moeten aansluiten en dat zij u daarentegen al die tijd met rust zouden hebben gelaten. In de periode van de bedreigingen was u immers al eenentwintig jaar, met andere woorden een volwassen man. Men kan dan ook logischerwijze verwachten dat, indien de taliban werkelijk als ultieme doel hadden om u te rekruteren, zij gedurende de twee maanden van hun herhaalde rekruteringspogingen ook het woord tot u zouden hebben gericht. Dat u verklaarde hier ook zelf geen verklaring voor te hebben en hierover zelf verbaasd te zijn (CGVS Gehoorverslag, p. 9), doet geen afbreuk aan het feit dat deze gang van zaken maar weinig overtuigend is. Op dezelfde manier is het ook maar weinig overtuigend dat, rekening houdend met het gevaar waarin u zich volgens uw vader bevond, uw vader naliet om u in te lichten over de aanmaningen van de taliban aan uw adres. Immers, mocht uw vader er werkelijk van overtuigd zijn geweest dat de taliban u onder dwang wilden rekruteren en dat u hetzelfde lot als uw broer stond te wachten indien u dit zou weigeren, kan men er toch logischerwijs van uitgaan dat hij u ook zou waarschuwen voor het lot dat u mogelijk boven het hoofd hing van zodra hij lucht kreeg van de intenties van de taliban. Uw vader lichtte u echter pas in over de ware toedracht van de contacten met de taliban op de dag dat u uw dorp verliet en twee maanden nadat de taliban hem voor het eerst hadden benaderd (CGVS Gehoorverslag, p. 6). Deze weinig overtuigende gang van zaken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van het overlijden van zijn broer in 2003:

“Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat voor zover u aanhaalt dat u een verhoogd risico zou lopen als gevolg van uw broers dood omstreeks 2003, men van u op zijn minst moet verwachten dat u concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u om die reden persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd, alvorens te kunnen concluderen dat er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde om die reden. Dat is in casu niet het geval, aangezien u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

U gaf wel aan dat hij, net als veel anderen toen, gedood werd omdat ook hij weigerde met de taliban mee te werken. Echter slaagde u er niet in meer informatie betreffende zijn dood, de context of de redenen waarom de taliban hem wilde rekruteren te geven. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u of uw familie na zijn dood nog problemen kenden (CGVS Gehoorverslag p.6-8). Op basis van dergelijke vage verklaringen kan dan ook geen link gezien worden tussen de dood van uw broer die reeds in 2003 zou zijn gedood in een toch andere Afghaanse context en de door u verklaarde problemen. Met andere woorden, u heeft al evenmin aannemelijk gemaakt dat dat u een gegronde vrees van vervolging dient te koesteren als het gevolg van de dood van uw broer ongeveer twaalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.2.6. Tot slot motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskera kan slechts uw identiteit en uw herkomst ondersteunen, maar die stonden hier niet ter discussie. De foto’s van uw vader en uw zus kunnen al evenmin een ander licht werpen op bovenstaande conclusie.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering onverminderd overeind.

Het aan het verzoekschrift toegevoegde persartikel van Al Jazeera en het kaartje (stukken 3 en 4) kwamen hoger reeds aan bod. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 6) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtspiegingsdossier, stuk 8) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 440.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 6) vermag aan voormelde veiligheidsanalyse geen afbreuk te doen. Het artikel van "Afghanistan Times" (stuk 5) betreft een bomaanslag op de Afghaanse politie en bevestigt dus dat de meeste gewelddaden in de provincie Kapisa doelgericht van aard zijn en overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren. Het artikel van "New York Times" (stuk 6) heeft betrekking op de stad Kabul en heeft dan ook geen relevantie voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa. Bovendien wordt *in casu* geen toepassing gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/58, § 3 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers verweer dienaangaande niet dienstig is.

Gezien het voorgaande, wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER